

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Ladislavy Mentbergerové a JUDr. Aleše Nezdařila ve věci žalobce: **L. S., nar. xxx**, bytem Xxx, Xxx, zastoupený JUDr. Karlem Baborákem, advokátem, Hradec Králové, Průmyslová 1200/4a, proti žalovanému: **ČD Cargo, a.s.**, IČ: 28196678, se sídlem Praha 7, Jankovcova 1569/2c, **o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 9. října 2012, č.j. 10 C 161/2011 – 50,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **s e p o t v r z u j e.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Soud I. stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu na určení, že okamžité zrušení pracovního poměru ze dne xxx dané žalovaným žalobci je neplatné a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Po stránce skutkové vyšel ze zjištění, že žalobce pracoval u žalovaného jako strojvedoucí, že v době trvání pracovního poměru uzavřel s jinou společností dohodu o provedení práce, a to jako strojvedoucí, že u této společnosti odpracoval v dubnu 112,5 hodin a v květnu 64,5 hodin, že podle obchodního rejstříku je předmětem podnikání žalovaného mimo jiné provozování drážní dopravy podle zákona o drahách v rozsahu vydaných licencí, že předmětem podnikání Ostravské dopravní společnosti a.s. je provozování drážní dopravy v rozsahu licencí vydaných drážním správním úřadem, že žalovaný v souvislosti s nehodou jiného zaměstnance, k níž došlo xxx, provedl šetření, zda i jiní zaměstnanci nejsou zaměstnaní

jako strojvedoucí u jiných provozovatelů drážní dopravy, že žalovaný s žalobcem dopisem ze dne xxx zrušil okamžitě pracovního poměru z důvodu, že ze strany žalobce došlo k porušení ustanovení § 304 zák.práce tím, že vykonával vedle svého zaměstnání vykonávaného v pracovním poměru výdělečnou činnost, která je shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele, a to bez jeho předchozího písemného souhlasu.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl prvostupňový soud k závěru, že okamžitě zrušení pracovního poměru splňuje všechny formální náležitosti. Konstatoval, že důvod okamžitého zrušení pracovního poměru byl vymezen dostatečným a nezaměnitelným způsobem, že žalobce převzal okamžitě zrušení pracovního poměru osobně a že žalovaný dodržel i lhůtu k podání okamžitého zrušení pracovního poměru, když v květnu 2011 po nehodové události, k níž došlo xxx, zjistil, že žalobce vykonává výdělečnou činnost také pro jinou společnost a též měsíc dal žalobci okamžitě zrušení pracovního poměru. Dále se prvostupňový soud zabýval okolností, zda žalobce porušil ust. § 304 zák. práce tím, že vedle svého zaměstnání u žalovaného vykonával výdělečnou činnost pro jinou společnost, jejíž předmět činnosti je shodný s předmětem činnosti zaměstnavatele, a to bez jeho předchozího souhlasu. Dovedl, že předmět činnosti žalovaného a společnosti Ostravská dopravní společnost a.s. je totožný a že za situace, kdy žalobce vykonával činnost strojvedoucího pro Ostravskou dopravní společnost a.s., aniž by měl souhlas žalovaného k výkonu této výdělečné činnosti, porušil tím ust. § 304 zák.práce. Uvedl, že shoda výdělečné činnosti se vztahuje k předmětu činnosti zaměstnavatele a nikoli k druhu práce, který má zaměstnanec uveden v pracovní smlouvě či v dohodě o pracovní činnosti, a že předmět činnosti daného zaměstnavatele je shodný pro všechny jeho zaměstnance, a to bez ohledu na to, jaký druh práce pro zaměstnavatele vykonávají. Zdůraznil, že žalobce byl seznámen s opatřením ředitele PJ Nymburk č. 31/2010, v němž bylo uvedeno, že nerespektování ust. § 304 zák. práce a pracovního řádu může být důvodem k okamžitému zrušení pracovního poměru nebo důvodem k výpovědi, že strojvedoucí pracují v 36-ti hodinovém pracovním režimu z důvodu, aby měli delší čas na volno, protože jejich práce vyžaduje pozornost. Na základě těchto skutečností pak dovedl, že pokud žalobce nemá dostatečný odpočinek, může nepozorností zanedbat své povinnosti a způsobit dopravní nehodu, při níž může dojít nejen k hmotné škodě, ale i ke škodě na životech a zdraví osob. Dospěl k závěru, že porušení takové povinnosti žalobce může mít takové důsledky, pro které lze s ním zrušit pracovní poměr okamžitě, a proto žalobu v plném rozsahu zamítl. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, v němž vytkl prvostupňovému soudu nesprávný právní závěr, který byl založen na nesprávné interpretaci ust. § 304 zák. práce ve spojení v nesprávnými skutkovými zjištěními. Namítl, že soud I. stupně zaměnil dikci uvedenou v § 304 zák. práce, a to v kategoriích předmětu činnosti sjednaného druhu práce v pracovní smlouvě a předmět činnosti zaměstnavatele. Nesprávně se vypořádal s tím, že výkon jiné výdělečné činnosti se vztahuje k předmětu činnosti zaměstnavatele, nikoli k výkonu konkrétní práce, kterou zaměstnanec pro zaměstnavatele vykonává. Rozhodl tak v rozporu s tím, že není přípustné omezovat další výdělečnou činnost zaměstnance v pracovní smlouvě nebo v pracovním řádu, popř. její výkon podmiňovat souhlasem zaměstnavatele. Dále argumentoval tím, že soud se nedostatečně vypořádal rovněž s námitkou případného porušení pracovních povinností, s námitkou o tzv. zneužití „*know - how CSD Cargo*“ a s tvrzením žalovaného, že je poškozován tím, že konkurence využívá práce žalobce, na jehož odbornost vynakládá prostředky.

V doplnění svého odvolání uvedl také nesouhlas se závěry prvostupňového soudu o tom, že okamžitě zrušení pracovního poměru splňuje veškeré obsahové náležitosti. Podle jeho

názoru z textu okamžitého zrušení pracovního poměru není vůbec zřejmé, v jakém konkrétním jednání žalovaný spatřuje zvlášť hrubé porušení pracovních povinností (absence přesného popisu jednání), kdy se ho žalobce měl dopustit (absence přesného data porušení pracovních povinností) a kde se ho měl dopustit (absence místa porušení pracovních povinností). Na základě uvedeného dovodil, že okamžité zrušení pracovního poměru nespĺňuje náležitosti ust. § 60 zák. práce. Také z tohoto důvodu ho považoval za neplatné. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k odvolání navrhl potvrzení rozsudku jako věcně správného. Uvedl, že porušení povinnosti zaměstnance podle § 304 zák. práce je třeba vykládat v souladu s ustálenou judikaturou, tj. tak, že porušením uvedeného ustanovení je také situace, kdy se zaměstnanec svou prací podílí na shodném předmětu činnosti u jiného subjektu. V ostatním shledal odvolací námitky jako nepodstatné.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o.s.ř. napadený rozsudek soudu I. stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo a důkazní řízení podle § 213 odst. 2 o.s.ř. zopakoval okamžitým zrušením pracovního poměru ze dne xxx, dohodou o změně pracovní smlouvy, opatřením ředitele č. 31/2010 a výpisem z obchodního rejstříku ohledně společnosti ODOS, a.s. Poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Žalobce uplatnil v dané věci odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm.e), g) o.s.ř. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o.s.ř. míří na pochybení ve zjištění skutkového stavu věci, které spočívá v tom, že skutkové zjištění, jež bylo podkladem pro rozhodnutí soudu, je nesprávné. Musí tedy jít o takové skutkové zjištění, na jehož základě soud věc posoudil po stránce právní a které je nesprávné v tom smyslu, že nemá oporu v provedeném dokazování. Mezi vadami skutkového zjištění a vadami právního posouzení je úzká vzájemná souvislost. Právní posouzení je nesprávné ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř., jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, případně aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží či neaplikuje adekvátní právní normu.

Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, když provedl důkazy ke všem pro věcné rozhodnutí právně významným skutečnostem, důkazy provedl řádně podle § 122 a násl. o.s.ř., poté je náležitě vyhodnotil podle zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o.s.ř. a popsal skutková zjištění, která z nich učinil. Skutková zjištění jsou s nimi zcela v souladu. Odvolací soud proto konstatuje, že tento odvolací důvod není dán.

Podle § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce zák. práce ve znění platném do 31.12.2011 (dále jen zákoník práce – poznámka odvolacího soudu) zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem.

Podle § 304 odst. 1 zák. práce zaměstnanci mohou vedle svého zaměstnání vykonávaného v pracovněprávním vztahu vykonávat výdělečnou činnost, která je shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele, u něhož jsou zaměstnání, jen s jeho předchozím písemným souhlasem.

Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně o tom, že okamžité zrušení pracovního poměru obsahuje všechny podstatné náležitosti včetně dostatečného skutkového

vymezení důvodu tak, jak to předpokládá § 60 zákoníku práce. Bez ohledu na to, že okamžité zrušení pracovního poměru neobsahuje přesný údaj o tom, kdy se žalobce měl deliktního jednání dopustit, lze na základě výkladu tohoto právního úkonu jednoznačně dovodit, co bylo důvodem zrušení pracovního poměru žalobce u žalovaného, provedeného dopisem ze dne xxx (žalobce vykonával vedle svého zaměstnání vykonávaného v pracovněprávním vztahu u žalovaného jinou výdělečnou činnost, která je shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele, a to bez jeho písemného souhlasu, čímž podle žalovaného porušil ust. § 304 zák. práce; uvedené jednání proto žalovaný považoval za porušení povinností vyplývajících z právních předpisů zvláště hrubým způsobem).

Podle názoru odvolacího soudu je takové skutkové vymezení důvodu tohoto okamžitého zrušení pracovního poměru dostatečné, když žalobci, který vykonával bez písemného souhlasu výdělečnou činnost pro jiného zaměstnavatele, a to podle dohody o provedení práce ze dne xxx **od xxx v rozsahu max. 150 hodin za celý rok 2011**, což ostatně ani sám žalobce v řízení nečinil sporným, muselo být bez pochyb zřejmé, v čem žalovaný porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem spatřuje, a to včetně časového vymezení porušení této povinnosti. Navíc v této souvislosti nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že důvody okamžitého zrušení pracovního poměru byly s žalobcem osobně projednány při předávání písemného vyhotovení tohoto okamžitého zrušení pracovního poměru, a to xxx xxx xxx žalovaného v Nymburce ing. J. Š. za přítomnosti xxx I. P.. Odvolací soud v této souvislosti odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR, zejména pak jeho rozhodnutí ze dne 30. listopadu 1967, sp. zn. 6C 193/67, publikované ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 4, ročník 1968, uveřejněno pod publikačním číslem 34/1968, z něhož vyplývá, že *výpovědní důvod musí být v písemné výpovědi uveden tak, aby bylo zřejmé, jaké jsou skutečné důvody, které vedou druhého účastníka pracovního poměru k tomu, že rozvazuje pracovní poměr, a aby nevznikaly pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit, tj. který zákonný výpovědní důvod uplatňuje, a aby bylo zajištěno, že tento výpovědní důvod nebude moci být dodatečně změněn*. Uvedený závěr lze aplikovat i v případě okamžitého zrušení pracovního poměru. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. října 1996, sp. zn. 3Cdon 946/96, publikovaného ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 7, ročník 1997, strana 218, uveřejněno pod publikačním číslem 29/1997, *není-li možné ze samotného znění písemné výpovědi z pracovního poměru pro neurčitost či nesrozumitelnost projevu vůle dovodit, v čem spočívá skutkové vymezení výpovědního důvodu, výpověď z pracovního důvodu daná zaměstnanci je neplatným právním úkonem jen tehdy, jestliže nelze ani výkladem projevu vůle zjistit, proč byla zaměstnanci výpověď dána*. Odvolací soud konstatuje, že okamžité zrušení pracovního poměru v posuzovaném případě obsahuje náležité vymezení skutkového důvodu.

Soud I. stupně učinil správně zjistil, že žalobce bez písemného souhlasu žalovaného od 1. 1. 2011 vykonával práci strojvedoucího pro Ostravskou dopravní společnost a.s., jejíž předmětem činnosti je podle výpisu z obchodního rejstříku „provozování drážní dopravy v rozsahu licencí vydávaných drážním správním úřadem“. Vzhledem k tomu, že žalobce pracoval u žalovaného také jako strojvedoucí a že předmětem činnosti žalovaného je také provozování drážní dopravy podle zákona o drahách v rozsahu vydávaných licencí, lze bez jakýchkoliv pochybností uzavřít, že žalobce se svojí výdělečnou činností podílel na shodném předmětu činnosti také u jiného subjektu, jak správně dovodil soud I. stupně. Odvolací soud v tomto směru považuje za nutné zdůraznit, že činnost strojvedoucího zcela nepochybně slouží k výkonu předmětu činnosti jak žalovaného tak Ostravské dopravní společnosti a.s.; tedy je jeho neoddelitelnou součástí. Zcela souhlasí s argumentací prvostupňového soudu, že není rozhodující, aby se výdělečná činnost u zaměstnance kryla s celým předmětem činnosti zaměstnavatele, ale postačí, pokud výdělečná činnost zaměstnance pokrývá pouze určitou

dílčí část předmětu činnosti zaměstnavatele; přičemž pro posouzení shodnosti výdělečné činnosti s předmětem činnosti zaměstnavatele není rozhodující vlastní činnost, kterou zaměstnanec pro zaměstnavatele vykonává, neboť shodnost se vztahuje k předmětu činnosti zaměstnavatele, nikoli k druhu práce. S ohledem na uvedené činí odvolací soud logický a jednoznačný závěr, že shodou s předmětem činnosti se rozumí i taková výdělečná činnost, která je prováděna jenom formou některých aktivit spadajících do rozsahu konkrétního předmětu činnosti zaměstnavatele. Protože v řízení bylo dále prokázáno, že žalobce byl zaměstnavatelem - žalovaným v roce 2010 seznámen s jeho opatřením o tom, že v případě, že bude bez jeho předchozího písemného souhlasu vykonávat vedle svého zaměstnání výdělečnou činnost u jiného subjektu a s následky porušení této povinnosti, může být jeho jednání považováno za porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci zvláště hrubým způsobem (výpověď svědkyně I. P., svědka ing. J. Š., opatřením ředitele PJ Nymburk číslo 31/2010, Dodržování § 304 ZP). Z tohoto důvodu lze klasifikovat skutkově vymezené jednání žalobce jako zvláště hrubé porušení právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci, které lze sankcionovat uvedenou nejpřísnější formou zrušení pracovního poměru, a to i s přihlédnutím k pracovní pozici, kterou žalobce u žalovaného vykonával, k době po kterou porušení ust. § 304 zák. práce trvalo a k případným důsledkům porušení povinnosti žalobcem. Podle odvolacího soudu porušení povinnosti žalobce tak i z hlediska intenzity naplňuje důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru podle § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce. Pokud žalobce namítl, že opatření nepodepsal, pak tato okolnost není vůbec podstatná, protože rozhodnou skutečností je, že byl s uvedeným opatřením seznámen ve smyslu § 305 odst. 3 a 4 zák. práce. Nad rámec výše uvedeného poukazuje odvolací soud na skutečnost, že listinný důkaz - opatření ředitele č. 31/2010 - byl proveden při jednání dne 15.5.2012 a že žalobce i jeho právní zástupce neměli k němu žádné výhrady ani připomínky. Ostatní odvolací námítky neshledal odvolací soud jako právně relevantní ve vztahu k právnímu posouzení této věci, a proto se jimi nezabýval.

Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř tak rovněž není naplněn. odvolací soud pak neshledal ani jiné odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 o.s.ř. (§ 212a odst. 1 o.s.ř.) a rozsudek soudu I. stupně proto potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný včetně věcně správného nákladového výroku, který je v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a contrario ve spojení s ustanovením § 224 odst. 1 o. s. ř., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto stadiu řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **I z e** podat odvolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř.

V Praze dne 29.května 2013

Mgr. René Fischer, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Procházková